

AGRU**IN VICARIATUL MARAMUREȘ****Suplimentul Organului „Dumineca“.****Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirei No. 25.**

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

Incetarea profețiilor păgâne la începutul creștinismului.

„Când vei ajunge în dreptul orașului Pallodes, vestește-le că a murit marele Pan.“

Lumea păgână era îngrozită văzând că oracolii păgâni în cursul secolului întâi al erei creștine fără veste au amorțit. Aceste locuri de profeții păgâne, cele mai puternice bastioane a ei, unde dumnezeii lor au trăit așa zicând în mijlocul poporului păgân, dintr'odată și brusc au încetat de a mai profeți, cași cum ar fi dispărut inspiratorii lor — cu apariția creștinismului.

Fenomenul acesta era un tâlc pentru păgâni și între alții Plutarch (născut 47 d. Hr.) care negreșit este unul din figurile cele mai luminate a Romei păgâne, în două cărți se ocupă de aceasta chestiune. Au încetat în tinerețele lui — în fața lui așa zicând — oracolul din Tiresias în Orchomenos, a lui Apollo Ptous, oracolul din Tegyra, nici în Delta nu mai era decât o singură pythia — preoteasă — și și aceasta dacă mai profeția, profeția silită, fără voce și numai în proză. „A intrat în sanciuar — zice Plutarch — însă silit și fără voce, vorbea cu o voce răgușită,

la capăt s'a încurcat și cu un strigăt grozav s'a trântit de pragul ușei căzând amorțită la pământ, așa încât nu numai aceia cari erau de față au luat-o la fugă, ci chiar și preoții păgâni cari erau de față au luat-o la fugă. După câteva zile au găsit-o moartă.“

Nu intră în cadrele acestui articol să analizăm cum încearcă Plutarch să explice încetarea oracoloilor, aceasta cu atât mai puțin că nici el însuși nu era mulțumit cu aceasta explicație, și a încercat să dea una mai bună, zicând că în regiunea atmosferică între cer și pământ trăesc niște ființe — semi-zei — ființe între zei și om, și cumcă aceștia sunt inspiratorii oracoloilor, cum vorbește el despre aceasta pe larg în cărțile lui: „De defectu oraculorum,“ și în cartea: „Cur Pythia versu non respondeat?“, zicând că zeii nu mor, însă demonii da, și ajunge la conclusia că unii din acești demoni au murit. Ca dovadă de această ipoteză ne povestește moartea lui demon, cum credea el, din timpul împăratului Tiberiu. (14—37 d. Hr.)

Profesorul de gramatică a lui Plutarch a călătorit pe un vas comercial din Grecia în Italia. La insula Corfu a încetat vântul și vasul s'a oprit de seară lângă insula Paxos. Dintr'odată este

chemat pilotul de o voce puternică zicându-i se : „Când vei ajunge în dreptul orașului Pallodes vestește-le că a murit marele Pan.“ Era noapte, cu toții s-au îngrozit. Să dea ascultare voacei ? Pilotul a zis că dacă va avea vânt potrivit, va încerca să treacă neobservat, în caz contrar va face cum i s'a-zis. În adevăr, în dreptul orașului Pallodes s'a făcut liniște mare, nu era nici vânt nici valuri și pilotul a strigat către oraș : „a murit marele Pan,“ și numaidecât s'a auzit un puternic suspin amestecat cu accente de mare surprindere, nu ca dintr'un singur om, eșind, ci ca dintr'o mulțime mare.

Așa încearcă Plutarch să explice amuțirea oracolilor păgâni prin moartea unora dintre demoni.

Cât pentru noi, noi știm că înlocuirea păgânismului prin creștinism nu era o simplă schimbare de idei, nici nu era numai o schimbare în lumea oamenilor, ci aceea s'a produs într'un domeniu superior, venind de sus în jos. Aceea ce s'a descoperit a fost un Dumnezeu, însă până atunci necunoscut, a fost o religie, însă o nouă religie, o acțiune supranaturală, care i s'a împotrivit acesteia cu adevăr. Inspiratorul oracolilor s'a retras după ce a văzut că se găsește în fața unui adevăr, care îi este stăpân. Champany.

Deprindere de virtute pentru membrii Agrului dela 25 Sept. până la 2 Oct :

Voiu fi curajos în necazuri. Și pe alții îi voiu îndemna la curaj.

Jertfa.

Am ajuns timpuri extraordinare. Traiul este din zi în zi mai greu. Inimile tremură de grija zilei. Când privești la copiii tăi, o mare amărăciune te umple și te întrebi : oare ei ce vor ajunge ? Nemulțumirea din zi în zi crește și dacă privireați răfăcitoare o arunci în viitor, spectre negre, amenințătoare se fixează pe oglinda ochilor tăi. Ideea revoluției câștigă tot mai mult teren, căci se pare singurul mijloc de a crea o soarte mai omenească oamenilor. Nimeni nu se cugetă la aceea în mod serios, că dacă dragostea lui Hristos ar stăpâni între oameni, s'ar putea delătura, — cel puțin în mare parte — mizeria de azi.

Dar la aceasta se cere, ca lumea să se știe jertfi. Și nu se cere ceva imposibil, numai acomodarea la împrejurări. Cine are mult, trebuie să lase și pe altul să trăiască. A bunăoară, mai în zilele trecute am auzit pe un domn, cum cu revoltă povestea, că nevasta lui din pricina alteia nu a putut să ocupe un post. Domnul din chestie are un post destul de bine salarizat, iar doamna cu pricină e săracă și avizată la salar.

Știu că absolvirea unei facultăți dă drept fieștecăruia să ocupe un post. Azi însă situația este de aceea natură, că fiecare trebuie să cedeze din drepturile sale în favorul altora, căci mii și mii sunt de aceia, cari cu diploma în mână trebuie să rabde foame, când alte familii — în casă cu 2 sau 3 salariați, nu simțesc de loc greutatea zilei.

Drepturile trebuie să cedeze în fața iubirii deaproapelui. În acest scop ar trebui să se pună în vigoare legi bazate nu pe dreptul fieștecăruia, ci a căror izvor trebuie să fie legea creștinească, legea iubirii deaproapelui.

(Va urma)